

Menig 253 Peter Østergård ved 9. Bataljons 4. Kompagni beretter om sin soldatertid
(- uddrag af hans erindringer).

Af militærhistorisk medarbejder Erik Jensen

Peter Østergård blev født den 4. november 1924 i Albæk Sogn i Vendsyssel.

Hans 100-års fødselsdag kan således markeres den 4. november i år.

Han var søn af lærer Antonius Østergård. Ved indkaldelsen var han medhjælper på en gård i Præstbro.

Han blev senere selv lærer og sluttede som overlærer på Mellerup Skole ved Randers Fjord

Hans beretning:

"Efter sessionen i juni 1945 var vi spændte: Hvad ville fremtiden byde på, men alle var fyldt med forsvarsvilje og værnepligtsfølelse – og hvor militærnægttere var et absolut ukendt begreb, og der var ingen sure miner, da vi den 1. juni 1946 blev modtaget på Viborg Banegård af et par venlige befalingsmænd.

Vi blev sendt til 12-mandsstuer i barak 102 – vi var nu "Niendes fjerde" og blev hjulpet til rette af et par tropslærere. Sengene blev redt op med 2 uldtæpper og 2 stk. lagener. Overlagenets ombukkede kant strammedes ned under madrassen og glattedes ud.

I det lille skab over sengen anbragte vi vore medbragte strømper, lidt undertøj, og en enkelt skjorte, - det var jo en mangelvare, så vi fik udleveret en "klipfisk" til at dække skjorte-manglen, da vi selv skulle anskaffe et slips.

Uniformen var den svenske lysegrå uniform og som udgangsuniform fik vi - som de første - udleveret battledress i kaki (M/44) med "3. Regiment" i rødt på skuldrene.

Rekrut 1946

Uniformen på ginen ved indgangen til Mindelokalerne er Peter Østergårds.

Vi blev udstyret med skråhuer, svenske læderlivremme, engelske paksække, flade "Tommy-hjelme", svenske gamacher og sømbeslåede skistøvler. En temmelig sammenflickket mundering.

Der var fra første færd humør og kommers over den facon, man tog den nye tilværelse på, lige fra vi kl. 05.15 med et brøl blev kaldt op til tæppesammenlægning, barbering i koldt vand, stueorden og eftersyn af skabe og redekamme, indtil der blev fløjtet: "Træd an til spisning".

I gården stillede vi op i 2 geledder og der skulle udtages bordformænd. Så lød kommandoen: "Til syv del ind". Den første dag opfattedes det som: "Sæt cyklen ind", men vi fik hurtigt og kontant at vide, at vi havde hørt forkert.

Appetitten fejlede ikke noget, da vi sad ved 14-mands borde og skovlede tørre havregryn med sødmælk på og spiste franskbrød med afmålte smørklatter, ost og marmelade samt te eller erstatningskaffe. Det var jo i rationeringstider, men maden var god og rigelig, især var tørkosten fortræffelig.

Kun en enkelt gang kneb det med at være festlig. Det var dengang, vi fik kompagnimavepine. Kostforplejningen havde i sommervarmen haft et uheld med et eller andet, som bevirkede, at hele kompagniet fik en voldsom diarré af et par dages varighed. Især den første nat var der uafbrudt kapløb til toiletterne. Og de næste dages

øvelsesprogram blev faktisk umuliggjort af uophørlige anmodninger

om tilladelse til at "træde af på naturens vegne" – men ofte kom naturen før tilladelsen!!

Dagen var ret pinagtig, idet vi på marchturene blev hudløse bagi, selv om vi søgte at råde bod på miseren med lommestørklæde, mellemlægspapir og grønne blade fra grøftekantene.

Det var herligt at komme hjem på belægningsstuerne baderum, hvor vi kunne spule bukser og bagdel under den kolde bruser. Bagefter hjalp vi hverandre med at pudre de røde baller, hvilket bragte en del morskab på stuerne."

GLORIA FINIS

(Af pladshensyn bringes anden halvdel af beretningen i næste nummer af PRINSENS. Den omhandler bl.a. historien om den broderede stol i Mindelokalerne og om kompagniets vagttjeneste i Vendsyssel).